

Experiment

**Piape res alkathai
Etu cabisa loa
Etu emire loa
Hoy warebas rebihe, denu loi reb-isi
Hoy waloatas loatihe, denu loi loat-isi
Erebu loan dar tenetes zodacac elon
Lo imen-isi tepenar
Lo imen-isi zodacar
Vel soate xoannaru**

Otče vší temnoty
Vyslyš mou modlitbu
Vyslyš mou prosbu
Ó největší z velkých, dej mi svou velikost
Ó nejmocnější z mocných, dej mi svou moc
A ochraňuj mne před následky činů mých
A já Tvé jméno budu oslavovat
A ve Tvém jménu konat
Tak staniž se

Prastará formule, která sloužila k účelům tzv. invokační magie (překlad z knihy *Magie původních obyvatel ostrova Faranga* od neznámého autora).

„Kdož by chtěl podstatu magie poznati, zapomeň svého vědění světského, neb střetáváš se zde se silami, jež rozum pokolení lidského nechápaje, považuje jich za kouzelné. Přec však tyto zdroje, přístroje ni smysly postřehnutelné, přirozené povahy jsou. Arci mnohé cesty vedou k magickému cíli, povaha mágova jest častou překážkou, jež skutečnému poznání brání. Pročež na paměti měj, že vše možno. Jedno jest, zda v kámen vložené, svitkem upoutané, slovem či pohybem vyřčené, síly tyto čekají na své uvolnění, by mohly druhým k užtku jejich býti nebo jim škoditi. Povaha sil jest stejná, povahy mágů však různorodé bývají.“

Úryvek z knihy „*O povaze sil magických*“ od Sadraxe Velikého.

1

Inkvizitor Mendoza se uvelebil ve svém křesle a dlouze se zadíval do krbu, ve kterém praskalo hořící dřevo. Byl to příjemný a uklidňující zvuk. Přemýšlel. V jeho bystré mysli se pozvolna rodil plán, tedy spíše zatím pouze jeho nezřetelné kontury. Neklidně poposedl a pohlédl na na svůj pracovní stůl. Ležel na něm útlý spis, vázaný v hnědé, nyní už stářím popraskané kůži. Dnes ráno jej našel v klášterní knihovně, nenápadně ležel v jedné z mnoha polic, pokrytý vrstvou prachu a on by si jej snad býval ani nevšiml, kdyby ho neupoutal šramot, ozývající se z těch míst. Natáhl ruku, aby odehnal krysu, která tam podle něj cupovala staré vazby, aby si z cárů udělala hnízdo, a nahmatal přitom tenhle svazek. Chtěl jej vrátit zpět, ale pak se rozmyslel a začal si v něm listovat.

Jeho výraz původního znechucení se postupně změnil v úžas. Knihovna byla stará, nacházely se zde převážně historické, náboženské nebo magické spisy, nějaké liturgické zpěvníky, několik alchymistických receptářů. Ovšem tato kniha byla pro něj skutečným překvapením.

Hleděl nyní na svůj nečekaný objev a zvažoval, jak s ním naloží. Nápad měl, ale k jeho realizaci potřeboval pomoc mágů a u těch si nebyl jistý ochotou spolupracovat. Ale on je přesvědčí. Pro dosažení svých cílů byl vždy ochoten udělat cokoli.

2

Marvina probudil neúprosný hlas zvonu, který všemu osazenstvu kláštera připomínal, že je čas vstát a věnovat se ranním povinnostem. Protřel si oči, posadil se a mžoural před sebe. Jediná věc, na kterou si ani po třech týdnech pobytu zde nemohl zvyknout, bylo časné vstávání. Někdy se ptal sám sebe, zda jeho rozhodnutí vstoupit do kláštera nebylo přeci jen unáhlené. Nakonec ale vždy sám sebe ujistil, že mu život moc jiných možností nenabídl. Jeho otec, chudý rybář, mu kromě staré lodi a haldy rybářských sítí neměl víc co poskytnout, a tak mu doporučil vstoupit do kláštera. Kromě jistého, třebaže skromného živobytí, se mu dostane i lepšího vzdělání. Nerozmýšlel se dlouho. Matku, která by mu to případně rozmluvila, už dávno neměl.

Marvin konečně vstal a oblékl si sutanu z hrubé vlny, na jejíž nepříjemné škrábání si už zvykl. Jedním okem mrknul na ustlanou postel svého spolubydlícího a přítele Daniela. No jistě, ten je dávno vzhůru a beztak už trénuje na cvičišti. Měl Daniela rád, ale jeho horlivé nadšení někdy nechápal. Tolik se snaží být ve všem první a nejlepší. Do kláštera přišel půl roku před Marvinem a díky své píli se brzy stal nejlepším bojovníkem pod vedením mistra Arica. Jeho snem bylo stát se vojákem inkvizice. Marvina boj příliš nezajímal, trénink absolvoval jen proto, že byl pro novice povinný. Jeho bavilo spíše přepisování svitků. Byla to sice poněkud jednotvárná činnost, ale on měl trpělivosti na rozdávání ještě z doby, kdy jako malý chlapec čekal u rybářských sítí.

3

Pozoroval Ignatia a Abraxe, vlastně trochu pobaveně a s vědomím své moci. Oba vypadali nervózně ještě předtím, než jim objasnil své záměry a plány. Věděl, že mu nedůvěřují a že se ho snad i obávají. Ale teď se tvářili téměř vyděšeně.

„Chápeš jistě, o jak nebezpečnou věc se jedná, nebo snad ne, Mendozo?“ zeptal Ignatius a snažil se přitom udržet autoritativní tón. Vůbec se mu nelíbilo, co jim inkvizitor nastínil. O knize, která teď ležela před ním na stole, věděl původně pouze on, pamatoval si živě, jak mu ji kdysi jeho předchůdce, mistr Abrasax, ukázal a varoval před ní. Od té doby uplynula spousta let a on věřil, že se onen spisek ztratil. A teď má pomoci s překladem těch nejnebezpečnějších pasáží knihy, jež měla být zapomenuta a zničena?

Mendoza jen mávnul rukou. „Jistě, ale oba musíte pochopit, že mé požadavky jsou oprávněné. Nemusím vám snad připomínat, proč jsem tady a čemu zde čelíme. A toto,“ ukázal na knihu, „nám může pomoci. Tebe potřebuji, neboť jsi vzdělán ve starých jazycích. A tebe, Abraxi, k výrobě potřebných lektvarů.“

Ignatius zachmuřeně přikývl. Ano, věděl, o čem Mendoza mluví. Hrozba, rozlévající se po celém ostrově jako temná vlna, nabývala stále zřetelnějších obrysů a nebylo jisté, zda bude jejich magie dostatečně silná, až se plně projeví. Tohle by skutečně mohlo pomoci.

„A jak by to vlastně fungovalo?“ zeptal se Abrax, který jediný dosud příliš nechápal, oč přesně běží. Mendoza byl zahloubán do četby, a tak se Ignatius chopil vysvětlování:

„Pokud si správně pamatuji, jedná se o trvalou transformaci jedince, který díky invokativní obsesi dosáhne nadlidských sil a schopnosti nepocítovat bolest či strach. Navíc je plně ovladatelný, poslouchá příkazy toho, kdo jej vyvolal. Kdysi dávno předtím, než byl tento ostrov osídlen námi, žilo zde několik kmenů, které mezi sebou bojovaly. Jejich duchovní vůdci, takzvaní šamani, znali

mnohé magické rituály, díky kterým získal kmen výhodu v podobě neporazitelných bojovníků. Ovšem spolu se zmizením původních obyvatel vymizela i jejich magie. Naštěstí.“

„Proč naštěstí?“ zeptal se Abrax.

„Protože se jedná se o speciální druh magie, jež využívá sil, které stojí daleko za branami našeho chápání. My naši magii využíváme pro dobro a užitek druhých, případně pro obranu proti zlému. Tato prastará magie však slouží k vyvolávání kleteb a hlavně pak k vyvolání zlých duchů a démonů, kteří mohou posednout zvíře či člověka a v tomto těle pak škodit. Je to velmi nebezpečná záležitost, se kterou nikdo nemáme zkušenost.“

„My už ale nějakou zkušenost máme!“ namítl Mendoza.

„Nejspíš máš na mysli nekromancii, díky níž můžeme vyvolat kostlivce. Ale ten je poslušným nástrojem naší vůle, nikdy se neobrátil proti svému tvůrci. Což se o tomhle,“ ukázal na knížku, kterou držel inkvizitor v ruce, „říci nedá. Při nesprávném postupu či sebemenší chybě během rituálu získá posedlá bytost svou vlastní vůli a změní se v nepředvídatelné monstrum. Nechci si ani představit, co by se stalo, pokud by se naše snažení vymklo kontrole. Jsi si jistý, že to stojí za to riziko?“, obrátil se Ignatius na Mendoza.

Mendoza se otočil k oknu, odkud viděl na cvičiště. V bojovém zápalu tam poskakovalo několik mladých, zdravých a schopných chlapců. Chvilí je pozorně sledoval. V duchu se již viděl v čele takřka neporazitelné armády, jež by se dala využít k mnoha zajímavým věcem, nejen zde na ostrově. Ale jedno po druhém.

„Potřebujeme provést experiment, abychom se dozvěděli více. Kdo je náš nejlepší bojovník?“

4

Marvin běžel za svým mistrem se štosem nových pergamenů. Ve spěchu si nevšiml protijdoucího a vrazil do něj. Pergameny se mu vysypaly z rukou a on se se zaklením sehnul, aby je posbíral a oprášil. Zvedl hlavu a spatřil Daniela, jak opřel svou hůl o zeď a přidal se ke svému příteli, aby mu pomohl.

„Promiň, neviděl jsem tě,“ zasykl směrem k němu. Měl teď ale největší starost o špinavé listy, které se tu válely v prachu. To mě Illumar nepochválí, pomyslel si trpce. Sbírali teď mlčky oba, ofukovali prach a lemem sutany se snažili očistit ulpělou špínu. No, snad nebude tak zle, řekl si Marvin, když držel v náručí opět úhledně poskladané svitky.

„Nechceš zajít na pivo? Tohle odnesu a potom mám volno,“ zeptal se Daniela, který se opět chopil své hole. Ten zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Bohužel nemůžu, mistr Ignatius si mě nechal předvolat,“ řekl zasmušeně.

„Stalo se něco?“

„Nevím, možná se mnou není mistr Alric spokojen.“

„To si nemyslím, vždyť jsi jeho nejlepší žák, každý to ví. Možná, že tě konečně přijmou mezi vojáky.“

„To pochybuju,“ odvětil Daniel, třebaže to bylo jeho největší přání.

„Uvidíš, udělají z tebe vojáka a já ti budu říkat pane,“ usmál se Marvin povzbudivě na svého kamaráda.

„Tak na to se opravdu těším,“ zasmál se Daniel, zamával na pozdrav a vyrazil směrem k Velké síni. Marvin ještě chvíli okouněl a pak si vzpomněl na svou povinnost. Snad si Illumar ničeho nevšimne, pomyslel si a vydal se za svým mistrem.

5

Daniel stál před inkvizitorem a nejvyšším mágem s hlavou uctivě sklopenou. Neporozuměl všemu, co se mu snažili vysvětlit, ale pochopil, že se jedná o něco důležitého a od něj se čeká, že bude nápomocen. Možná se dokonce jedná o zkoušku, která rozhodne o jeho budoucnosti.

„Posaď se!“ přikázal Mendoza. Daniel uposlechl. Když spatřil inkvizitora, jak se k němu blíží s pouty, lehce znervózněl. Nejspíš to patří k tomu jejich pokusu, třeba je to zároveň i zkouška jeho odvahy a odhodlání, pomyslel si, když mu ten děsivý muž s podivnou věcí na oku spoutával ruce i nohy.

Otevřely se dveře a dovnitř vešel Abrax s malou baňkou. Předal ji Ignatiovi. Ten se na ni dlouze zadíval proti světlu. Tekutina uvnitř byla temně fialová a lehce opalizovala. Oba dva přistoupili k Danielovi, Mendoza se postavil za ně, okulár mu rudě žhnul. Ignatius řekl pouze: „Tohle vypij, Danieli!“ a přiložil baňku k chlapcovým ústům. Daniel usrkl nejprve trochu, nechutnalo to nijak zvlášť odporně, jak původně očekával. Polkl a pak vypil i zbytek tekutiny. Zprvu necítil nic zvláštního. Po chvíli se jej ale zmocnila mráкотná únava. Zavřel oči.

Mendoza vytrhnul Ignatiovi z ruky invokační formuli. Sám se ujme zaříkávání. Poněkud neurvale odstrčil hlavního mága a jal se zvučným hlasem předčítat slova zapsaná na svítku. Ignatius se překvapením nezmohl ani na slovo, takže pouze mlčky poodstoupil dozadu vedle Abraxe. Ani jeden z nich z toho neměl dobrý pocit.

6

Byl už pozdní večer a Marvin se chystal ulehnout. Mrknul na Danielovu prázdnou postel. Kde zase vězí? Vlastně jej neviděl od jejich odpoledního setkání. Snad ta schůzka s vrchním mágem dopadla dobře, pomyslel si.

Zachumlal se pod deku a zavřel oči. Byl ospalý jako kotě, a tak netrvalo dlouho a začal se propadat do dřímoty, jež předchází plnému spánku. A přesně na rozhraní těchto dvou stavů pocítil neznatelnou vibraci čehosi temného a zlověstného, předtuchu, která byla ale příliš hluboko v podvědomí, než aby mohla být varováním.

7

Daniel se propadal do temnoty. Ve tmě, která ho obklopovala něco bylo. Něco živého. Kňouralo to jako nějaké malé zvíře. Mluvílo to k němu. Vůle té věci byla stejně naléhavá jako hlas inkvizitora, který se k němu nesl jakoby z velké dálky. Chtělo to dovnitř. A on kupodivu neměl žádný důvod, proč by to dovnitř nevpustil. Takže se podvolil.

Inkvizitor přistoupil blíž a pozorně sledoval Danielův obličej. Mágové stáli ostražitě za ním. Nic se nedělo. Daniel klidně oddychoval, vypadal, jako by spal. Mendoza byl zklamaný. Vrhл pohled na alchymistu. „Jsi si jistý, že jsi udělal vše správně?“ zeptal se. Abrax se zatvářil dotčeně, ale neodpověděl, jen přikývl.

Ignatius do toho vstoupil: „Možná se na to díváme ze špatného úhlu. Toto není krystalová či runová magie, ve kterých jsou magické síly vetkány přímo do struktury hmoty. V tomto případě experimentujeme s dávnou, neověřenou magií, založenou na jiných principech, které nejsou prozkoumány. Možná bychom to měli ukončit a...“

Vrchní mág se zarazil v půlce věty a zahleděl se na Danielovo tělo, které sebou začalo škubat. Pak se náhle celé prohnulo do oblouku a na okamžik zůstalo napjaté v silné křeči, zatímco z úst se mu linulo chroptění. Poté se uvolnilo. Danielovy rty se přitom zkroutily do nepřirozeného úšklebku a chroptění se změnilo na temné, hrdelní mručení. Nakonec otevřel oči. Mágové uskočili a se zděšením hleděli do černých očí démona. Mendoza zůstal na svém místě a ústa mu zkřivil spokojený úsměv. „Já jsem tě přivolal, já jsem tvým pánem a ty teď budeš naslouchat mým příkazům,“ zvolal se zjevným rozechvěním v hlase.

Tvor svým černým pohledem spočinul na inkvizitorovi. Ten se náhle zachvěl strachem. Než si však stačil uvědomit, co se vlastně stalo, démon se jedním mocným trhnutím uvolnil z pout a skočil po něm. Ignatius s Abraxem, zcela neschopni pohybu, mohli už jen uhranutě pozorovat, jak ta věc Danielovým rukama odtrhla Mendozovu hlavu, zatímco tělo se neslyšně sesulo zem. Démon zaryčel, zvedl hlavu do výše a zvědavě si ji prohlížel. Vzápětí se otočil směrem k vyděšeným mágům a prsty druhé ruky udělal nepatrné gesto. Jejich těla se ohnula v pase dozadu a ozvalo se silné křupnutí. Pak se zhroutila stejně bezvládně, jako to Mendozovo.

V tu chvíli byl experiment u konce.

8

Marvina probral ze spánku zvláštní zvuk. Otevřel oči a snažil se ve tmě vypátrat, co jej vydává. V obrysu dveří spatřil obrys postavy. „Danieli?“ zavolal rozespale na svého přítele. Ozvalo se opětovné zamručení, tiché a jaksi zvědavé až rozverné, ale přesto z něj Marvina zamrazilo v zátylku. Zvenku uslyšel výkřik a dusot nohou. Nějaká světla pochodní. Marvin uviděl Danielovu tvář. Uvědomil si, že se dívá na něco, co bylo kdysi jeho přítelem, ale teď... teď hleděl na cosi neznámého, cizího, prastarého. Zahleděl se přímo do jeho černých očí a v tu chvíli měl silné nutkání udělat něco nečekaného a ... ano, přímo snad bláznivého. Marvin pomalu vstal z postele, otočil se k protější zdi a rozběhl se s hlavou skloněnou přímo proti ní. A pak znovu. A znovu! Poslední jeho myšlenkou bylo, že to je ten nejlepší nápad, který kdy v životě měl.

Démon naklonil hlavu na stranu a chvíli zaujatě pozoroval Marvinovo bezvládné tělo. Pak se lhostejně otočil a zvolna vykročil na obhlídku kláštera.

KONEC